

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Tržškemu delavstvu!

Adventna pesem že naznanja bližajoči se prihod božičnih praznikov. Nekaj ganljivo lepega so božični dnevi! Pa če so za vsakega kristjana lepi, so posebej še za delavca — kristjana — najlepši. Vsi božični dogodki se vrše v nekakem delavskem ozračju. Sv. Jožef — delavec, Mati Božja — delavska žena, Jezus — delavski otrok — delavec sam. Delavski stan je ravno po božičnih dogodkih povzdignjen in — posvečen.

In v zarji teh dni bi rad povedal našemu delavstvu nekaj — odkritih besed.

Delavci — spuštujte svojo vero! Krščanstvo je osvobodilo delavski stan in mu dalo nekako plemstvo. Pred Kristusom je bil delavec le — suženj, brez pravic, brez spoštovanja, naprodaj kakor navadno blago. Kristus pa je s svojim naukom o ljubezni in pravici — in z naukom, da smo pred Bogom vsi enakovredni otroci božji — prinesel svobodo delavcu. A še več! S svojimi žuljavimi rokami je posvetil vsako pošteno delo. Delo je s Kristusom izgubilo sramoten značaj. Delavec, če imaš le količkaj plemenitosti v sebi, spoštuj to vero, ki je dala tebi čast in svobodo.

Delavci, spoštujte svojo vero; ki je vaša edina tolažba! Krščanstvo uči, da je najnižje delo, ki ga opravljaš, v božjih očeh nekaj lepega, dragocenega, za kar boš prejel obilo plačila —, če ga izvršuješ iz ljubezni do Boga. In Bog plačuje drugače — in neskončno bolje, kakor svet —! Koliko bogatstva pri Bogu si nabere delavec, ki iz ljubezni do Boga dela in trpi celo življenje! Kako tolažilna je ta misel za človeka trpina: enkrat bo vse to z neizmerno srečo poplačano. Človek brez te vere je kakor neumna živina, gara in gara, a ne ve čemu; brez upanja, brez sreče trpi in umira. Koliko dušnega mira pa najde krščanski delavec v molitvi, pri obhajilni mizi, v cerkvi! Tam je drugim popolnoma enak! Kako lepa je nedelja za vernega delavca! To je za njega dan počitka, dan tolažbe in veselja. Kako lepo je družinsko življenje vernih delavskih družin! Kljub pomanjkanju je v taki družini več sreče, kot v hišah kraljevin milijarderjev. Sreča je v srcu, ne v denarju. V taki družini znajo biti z malim zadovoljni, v nesreči eden drugemu pomagajo, se medseboj tolažijo, v skupni molitvi iščejo uteha in jo tudi gotovo najdejo. Ko vse odteha — ostane vera z upanjem in s svojo tolažbo. Delavci to vero spoštujte!

Delavec brez vere je dvakrat nesrečen. Če nima vere človek, ki ima vsega v izobilju, je vsaj na tem svetu nekaj užil, delavec brez vere je pa tu in v večnosti nesrečen. **Kdor delavstvu jemlje vero in ga odvrta od verskega življenja, je moravec delavske sreče.** Nekaj bridkega je, da se delavstvo v tako veliki meri oklepa takih voditeljev, ki ga odvrta od verskega življenja, ki delavsko bedo izrabljajo samo v hujskanje proti veri. Mesto da bi delavcu koristili, pa ga v prvi vrsti hujskajo proti Cerkvi, mesto da bi skrbeli za delavske koristi, pa ga izrabljajo za kulturni boj — za boj proti krščanstvu. Duhovnika slikajo delavcu kot največjega delavskega sovražnika, krščanstvo kot suženjstvo, resnico kot laž.

Delavstvo, ne daj se ogoljufati, ne daj se oropati svojih najdražjih svetinj!

Delavstvo, spoštuj delavsko mladino. Herod je v svoji zlobi dal pomoriti vse otroke v Betlehemu. Nekaj zverinske-

ga je bilo to dejanje. Toda — Herodi niso izumrli! Še! so med nami, ti more telesa in duše. Delavski starši so primorani svojega otroka poslati v zgodnji mladosti v tovarno, da pomaga staršem v težki borbi za vsakdanji kruh. Nedorodnega otroka pošlje v tovarno —, a iz tovarne pride pogosto pohujšan mladenič — pokvarjena dekle. Kolikokrat se po tovarnah vpričo otrok smeši vera, bogokletno govori o Bogu, o Materi Božji, nesramno govori o spolnem življenju. To so novodobni Herodi, ki zastrupljajo mlada srca. Delavci, spoštujte delavske otroke —! Ne pustite v svoji sredi pohujšanja malih, iztrebite iz svoje srede take Herode, zahtevajte odločno od delodajalcev, da ne puste pohujševanja med vami.

Delavci spoštujte sami sebe. Bodite olikani! Ne klafajte med seboj! Delavec, spoštuj delavsko dekle, ne govori ji umazanosti, ne zapeluj jo —! Fantje, bodite vitežkega značaja, spoštujte ženo — dekle in mater!

Delavec, spoštuj vsakega človeka in tudi delavca!

Žalibog je delavstvo v svojo največjo škodo razbito med seboj in razdeljeno v razne stranke in struje. Strankarske strasti zapeljejo neredko delavca, da škoduje svojemu lastnemu bratu — delavcu; videli smo že pogosto, da so delavci tovariša spravili ob službo zato, ker ta ni bil njih strankar. Delavci, če ne morete biti edini ne strokovno, ne politično, vsaj spoštujte se med seboj! Nikoli ne smeši, ne žali in ne zaničuj tovariša, ne odjedaj kruha delavcu, ki je drugačnega mišljenja kot ti. Dvakrat zlobno pa je, če žališ delavca ali delavko radi njegovega krščanskega prepričanja. Če je fant, delavec v Marijini družbi ali Orel, če je delavka — dekle ali žena v Marijini družbi ali v III. redu, spoštuj jih radi tega bolj! V človeku, ki smeši krščansko življenje in zaničuje človeka radi krščanskega prepričanja in življenja — je satanov duh.

Delavci, v zarji božičnih praznikov se učite ceniti krščanstvo in svoj stan. S prvim božičem je zasijala človeku svoboda — ljubezen in pravica. Samo takrat, ko bo krščanstvo res zavladalo v človeški družbi, bo prav rešeno socialno vprašanje. In zato je delavski stan v svojem interesu poklican prvi v to, da sodeluje pri prenovi človeštva po krščanskih načelih! Vsak zaveden delavec bodi apostol krščanskih načel!

Vestnik dobrodelnih ustanov.

Kaj nagiba angele, da hodijo na zemljo? V Božiču bremo v evangeliju, kako so ob rojstvu Rešenikovem angeleci trumoma prihiteli iz nebes na betlehemske planjave in peli: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.« Zakaj pa to? Saj gledajo v nebesih Boga od obličja do obličja, prevzeti nebeškega veselja; zakaj stopajo potem na zemljo, v dolino solz?

Zdi se, da zrejo neskončno usmiljenje božje, to očetovsko ljubezen stvarnika do stvari. Gledajo kaj je storil Bog njim samim, kako jih je povišal in osrečil. Gledajo pa tudi in so vsi iz sebe nad neskončno radodarno dobroto, s katero Bog obvaruje človeštvo pred poginom. To vse spoznavajo, zato se vname v njih želja slaviti usmiljenje, in usmiljenje izkazovati.

Pa kako naj izkazujejo usmiljenje v nebesih, kjer je vse srečno, veselo in zadovoljno? Ondi ni priložnosti za to, pač

pa tem več na zemlji, kraju prognanstva. Zato, glejte, hitijo angelci trumoma na zemljo. S sveto nestrpnostjo zapuščajo nebesa, da stopajo dolj v dolino solz, tolažit trpine in lajšat gorje. Ljubezen do človeštva jih kliče na zemljo. Od njih se učimo tudi mi ljubezni, ki se kaže v dobrih delih usmiljenja.

Vincencijeva konferenca je prejela v pretečenem mesecu 11.968,26 Din., izdala pa 11.988,95 Din. Dnevno zavetišče je posečalo 82 otrok.

Elizabetna konferenca je imela dohodkov 205,25 Din. izdatkov pa 130 Din.

Sv. Antona kruh izkazuje v minule memsecu 250 Din. dohodkov, 175 Din. stroškov.

Gospodična Leopoldina Marenk je darovala ob smrti g. matere 100 Din. za reveže. Bog plačaj!

Dobrodelna prireditelj 9. nov. je prav lepo uspela. Čistega dobička je prinesla Vincencijevi konferenci okrog 10.300 Din. Iskrena hvala vsem za dobitke in za vse darove!

Seje: Vincencijeva konferenca: 12. in 19. dec. ob 6. uri zvečer v župni pisarni; Elizabetna konferenca 7. dec. po litanijskih v kaplaniji.

Šolski vestnik.

Mesečna spoved. V soboto 6. dec. naj pridejo k spovedi dečki II, III, in IV, a razreda; v soboto 13. dec. dečki IV, b in V. razreda; deklice vse v soboto 20. decembra. Naslednjo nedeljo po spovedi je skupno obhajilo po 8. maši. Za meščansko šolo je mesečna spoved za dečke v soboto 6. dec. in naslednjo nedeljo skupno sv. obhajilo, za deklice 28. dec.

Oznanila za mesec december.

30. novembra I. adventna nedelja, pričetek novega cerkvenega leta, služba božja po navadi ob 6, 8.15 in 10. uri, ob 6. z blagoslovom. Po litanijah ura molitve za III. red in žesko Mar. družbo. God sv. Andreja ap.

Ves adventni čas je vsak dan ob 6. zjutraj sv. maša z blagoslovom.

Beseda »advent« pomeni »prihod«, namreč prihod Gospodov. Adventni čas je doba priprave na prihod Gospodov. Sv. Janez Krstnik je pripravljaj na prihod Odrešenika z oznanjevanjem pokore. Adventni čas tudi nas opominja, da se s pokoro pripravimo na prihod Gospodov o božiču a tudi na duhovno prerodenje naših src v Kristusu.

V adventu vsi dobri verniki prejmejo sv. zakramente.

1. dec. državni praznik, obletnica razglasenja ujedinjenja Srbov, Hrvatov in Slovencev v eno državo. Ob 9. uri dop. bo v župni cerkvi zahvalna pesem z molitvami za kralja. K cerkvenemu opravilu so vabljeni zlasti uradi iz vse župnije.

Ob 8.30 sv. maša pri sv. Andreju.

4. dec. sv. Barbara, pri sv. Andreju ob 7.30 sv. maša.

5. dec. prvi petek v mesecu.

6. dec. Sv. Nikolaj.

7. dec. II. adventna nedelja. Služba božja po navadi. Ob 2. ura molitve. Prva nedelja v mesecu, skupno sv. obhajilo za mladeniče in može.

8. dec. Brezmadežno spočetje bl. device Marije, služba božja ob navadni uri, ob 6. in 10. uri z dvema blagoslovoma, ob 8.15 uri z enim blagoslovom, ob 10. uri slovesna sv. maša z leviti. Popoldne ob 2. uri slovesne pete litanije. Pred litanijami slovesen sprejem v Marijin vrtec.

V soboto 6. in nedeljo 7. naj opravijo sv. spoved pred vsem možki, na praznik Brezmadežnega spočetja pa ženske 14. dec. II. adventna. Služba božja po navadi.

17. dec. kvaterni sredo, 19. kvaterni petek.

20. dec. kvaterni sobota. Kvaterni petek strogi post, sredo in soboto je ukazano le pritriganje pri jedi, dovoljeno pa je uživanje mesa.

16. dec. se prične devetdnevna na čast rojstvu Gos-

podovem. Ob delavnikih bo ob 7. uri zvečer sv. rožni venec in litanije M. B.

17. dec. je rojstni dan Nj. Veličanstva kralja Aleksandra, ob 9. zahvalna pesem z molitvijo.

21. dec. IV. adventna nedelja. Služba božja po navadi, pop. ob 2. uri je križev pot, rožnivenec in litanije M. B.

21. dec. Sv. Tomaž ap.

24. dec. Vigilija rojstva našega Gospoda Jezusa Kr., zapovedan strogi post, ki traja samo do večera, tako da je na Sveti večer dovoljeno nasiti se in jesti meso.

Sklep devetdnevne bo pop. ob 5. uri, meli se rožni venec in litanije.

Na Sveti večer bodo ob 11. uri slovesne jutranjice z zahvalno pesmijo, nato sledi slovesna sv. maša z leviti.

25. dec. Rojstvo N. G. J. Kr. — Sveti dan. Ob 5.30 uri se prično tri sv. maše, druga ob 6. z dvema blagoslovoma. Ob 7.45 uri se prično zopet tri sv. maše, ki se vrše ena za drugo, ob 9.30 je predzadnja sv. maša. Ob 10. slovesna sv. maša z leviti in dvema blagoslovoma.

Ta dan je ob 10. uri med slovesno sv. mašo darovanje za može in žene.

Pop. ob 3. uri bodo slovesne večernice.

Pridige na Božič odpadejo.

26. dec. Praznik — nezapovedan — sv. Štefana. Sv. maše po navadi, ob 10. uri z blagoslovom. Po 10. sv. maši blagoslov vode in soli. Pop. ob 2. uri litanije vseh svetnikov.

27. dec. Sv. Janez, Ev. ob 6. uri farna sv. maša istotako ob 10. uri.

28. dec. God nedolžnih otročičev, ob 6. farna sv. maša.

30. dec. nedelja v osmini božiča, služba božja po navadi.

Pop. po litanijah ura molitve.

31. dec. Sv. Silvester, zadnji dan leta, ob 6. uri farna sv. maša. Pop. ob 4. uri slovesne litanije z zahvalno pesmijo v zahvalo za vse v l. 1924 prejete dobrofe.

Dekliška Mar. družba: Shod 14. dec., dekliški večeri 11. in 18. dec., skupno obhajilo v nedeljo 21. dec., ura molitve 21. dec. ob 1.30.

Mladeniška Mar. družba: shod 21. dec., skupno sv. obhajilo 7. dec.

Ženska Mar. družba: shod v ned. 21. dec.

III. red: Shod v nedeljo 7. dec. mesečna sv. maša za umrle tretjerednike v torek 2. dec. ob 6. uri, ura molitve v nedeljo 30. dec. po litanijah, Vesoljna odveza: 8. dec., 25. dec. po litanijah.

Teden apostolstva mož bo prvi teden v decembru, v ponedeljek 1. dec. in torek 2. dec. bo v dvorani Našega doma ob 8. uri zvečer govor za fante in može. Naprošeni so tuji govorniki. V petek in soboto bo ob 8. uri zvečer pri sv. Andreju cerkveni govor za fante in može. V nedeljo 7. dec. v župni cerkvi skupno sv. obhajilo mož in mladeničev. **Pridite vsi!**

Karl Pirc.

Kako so stari Tržičani peli?

Veliko številen obisk zadnjega cerkvenega koncerta kaže kako zelo se zanima Tržič za glasbo in lepo cerkveno petje. Menim, da je to od pradedov podedovana lepa lastnost, kajti Tržičani vseh slojev so od nekdaj radi in dobro prepevali.

a) Pelo je navadno ljudstvo.

Svojčas je bila navada, da so ljudje opravljali svoje zasebne pobožnosti večinoma na prostem pred znamenji, pri katerih pa niso samo molili marveč tudi peli. Zlasti v postu so se na večer zbirali pred Križanem »na Klancu«¹⁾. Tu so

¹⁾ Ta križ so nekdaj imenovali »Susov Kristus«, ker je prvotno stal pred »Suzovo« zdej g. Franc Ahačičevo hišo na Spodnji poti.

cele ure prepevaje premišljevali Kristusovo trpljenje, pričeni pri zadnji večerji pa do Gospodovega pokopa. Pesmi so bile jako stare, žal mi od njih niso ostali v spominu niti odlomki. *)

Še rajši so pa hodili v lepih spomladanskih večerih na božjo pot pred znamenje na Čegliše, počastit Križanega in Njegovo žalostno mater.

Zadnja taka pobožnost je bila običajno vsako leto Veliko soboto zvečer po cerkvenem vstajenju. Dočim so pri znamenju še peli o Kristusovem trpljenju, so bili vračaje se domov že polni velikonočnega veselja. Pozno v noč so se vračali v Tržič in po ulicah poje naznanjali veselo Allelujo.

Radi so peli tudi pri cerkvenih procesijah, posebno križev teden. Nekdaj je šla križev pondeljek procesija k sv. Katarini v Lom.

Naj je bila pot po strmi »Gabeli« še tako težavna, stari cerkvenik »Primož« je celo pot prepeval dolgo spokornico, koje refren, ki se je ponavljal po vsaki kitici se je glasil: »S kraljem Davidom žalujem — Svoje grehe objokujem — Miserere, usmil' se mene — Mene ubozega grešnika.«

Prešla je spomlad, prišlo je gorko poletje. Ljudje so hiteli na večer na prosto in kaj radi na pobočjih sv. Jožefa polegali v travo in se s petjem kratkočasili. Posebno hudomušni čevljarčki so tukaj zapeli marsikako národno, pa tudi nerodno.

Če je bilo že med letom tako živahno, je umevno, da se je v Božiču še vse bolj prepevalo. — Mladina je od hiše do hiše »koledovala« in če je lepo pela, je prejela marsikako darilce. Če pa glaski niso bili dobro ubrani, so bili pa povsod kratkim potom s trkanjem na vrata odslovljeni.

Stari so pa pri jaslicah ob gorki peči peli priproste pesnice, kojih naj troje tukaj navedem:

I.

Oj Jojdel pojdi z manoj,
Ne bo te grivalo!
Uzem ovčico s saboj
Bogu dopadla bo,
Povej tem drugim tudi,
Iz spanja jih izbudi,
Da oni tud' sem pridejo,
Bogu čast skažejo.

Ena čista Devica
Pri jaslicah kleči,
Eno deté povija
Še lepši položi.

Svet Jožef, oj stari,
Stoji ob drugi strani,
Od veselja se jočeta,
Ker tako dete ima.

II.

- 1.) Sv. Jožef pa Marija sta rajžala, rajžala, noter v to mesto Betlehem, noter v to mesto Betlehem.
- 2.) Tam nista pa dobila ierperg nič,
Šla sta v revno štalico;
- 3.) Kjer je rodila Marija Jezusa,
Tega kralja nebeškega.
- 4.) Marija pa ni imela pelničic nič,
sv. Jožef ji je dal srajčico.
- 5.) Marija pa ni imela povojčka nič,
sv. Jožef ji je dal pintico.
- 6.) Marija ni imela zibke nič,
sv. Jožef je bil cimperman.
- 7.) Djal je na ramo puntovko^{*)},

*) Ako bi se nahajal v kaki družini še kak prepis teh pesmi, bi bili zelo hvaležni če bi nam jih posodili, da jih objavimo.

*) sekuro.

Šel v zeleno gmajnico.

- 8.) Tam je posekal jelšico,
Z nje je naredil zibelko.
- 9.) Zibka je bla prelepo malana,
Da je Mariji dopadala.
- 10.) Na eni strani je bilo Njegovo ime,
na ta drugi strani pa martre vse.
- 11.) Kako ga bodo ljudje martrali,
Znoj na križ pribijali.

III.

Veselo pošto iz nebes,
Prinesel angel je zares,
Pazno zdaj poslušajte,
Spanje pa zapustite.

V zraku angeli pojo,
Piskajo trobentajo,
Čujte! Stvarnik vseh reči,
Tam v štalici leži.

Od mraza trepeta,
ker nima kovterca,
Jaslice so zibelka,
Posteljca je slamnata.

Oj preljubi Jezus moj,
Kaj moraš Ti trpet' nocoj!

(Dalje.)

Karl Pirc:

Alojzij Košir

tržiški župnik od leta 1851 do 1868.

(Konec).

Nad vse je ljubil mladino. V nedeljah popoldan je med krščanskim naukom zbiral v kapelici deco vsake starosti okoli sebe in ji v poljudni obliki razlagal svetopisemske zgodbe, življenje svetnikov in druge svete reči, ki so mladino zanimalo. Kaj radi so ga otroci poslušali in kapelica je bila vsako nedeljo polna ukaželjnega drobiža.

Sv. Alojzija dan je praznoval sredj med šolsko mladino. Po cerkveni slavnosti je pa vse vrelo na župno dvorišče. Tam so otroci prepevali in deklamovali svojemu župniku za god, on jih je pa obdaroval s svetimi podobnicami in pecivom. To so bili prazniki po volji božji!

Pa tudi marsikatero čašo bridkosti je moral izpiti! Svobodomislec, ki so tedaj jeli tudi v Tržiču raztresati svoje neslanosti, so ga preganjali in mu nasprotovali kjerkoli mogoče.

O sramotilnih in pretilnih pismih skoraj ni vredno govoriti, kajti stregli so mu celo po žvljenju. Dvakrat je bil v smrtni nevarnosti. Enkrat v spovednici, drugikrat pa pred oltarjem. Končno mu je zlobna roka zanetila požar, ki je vpepelil župni hlev in gospodarska poslopja ter zahteval tudi eno človeško žrtev. Hlapec, ki je v hlevu spal, se ni mogel pred ognjem rešiti in je zgorel tako, da je ostalo komaj nekaj osmojenega okostja.

Na splošno je bil gospod Košir vedre narave, vedno vesel se je rad malo pošalil. Hiter mislec je nehote večkrat svoje misli glasno izražal, kar je povzročilo včasih smešne prizore.

Bodi mi dovoljeno, da vsaj enega navedem. Gospod vidi malega dečka, katerega še ni poznal. Pozove ga k sebi, da bi ga prekrižal ter začne: »V imenu † Očeta — to si rumen! — in † Sina — kako ti je pa ime? — in † sv. Duha — čigav pa si? — Amen.«

Imel je veliko zaupanje v priprošnje svetnikov, zlasti sv. Antona Paduanskega je klical v telesnih potrebah čestokrat na pomoč. Blagoslavljal je namreč z blagoslovom sv. Antona, t. j. z besedami, s katerimi je omenjeni svetnik delal

svoječas čudeže.⁴ In sicer kakor je skušnja pokazala, večkrat z vidnim uspehom.

Tako se je med drugim ob požaru hleva, ki smo ga gori omenili, ogenj že prijemal škodlaste (lesene) strehe župnišča, bila je vsled vetra skrajna nevarnost zanj in za vse v bližini stoječe hiše. Tedaj je gospod župnik, obrnjen proti ogroženim hišam, podelil blagoslov sv. Antona. Plamen na župni strehi je ponehal, veter se pa obrnil na drugo stran. To se je zgodilo v pričo mnogih ljudi. Zato so pozneje župljani čestokrat prihajali k gospodu prosit, da bi jim kako reč »panal«.

Bil je globokopobožen in zdelo se mu je, da marsikaj vidi, kar je drugim ostalo prikrito. Čestokrat je šel po hodniku, pa se mu je zazdelo, kakor da bi se pokotalil ljubeč obrazek angeljčka po stopnicah proti njemu. Smatral je to vedno za znamenje, da bo v župniji kmalu umrlo nedolžno dete.

Zaradi slabih dohodkov v župniji je bil Košir končno prisiljen zapustiti Tržič. Preselil se je v St. Ruprecht na Dolenskem. Ob slovesu se je šele pokazalo, kako priljubljen je bil v Tržiču. Gospe in dekleta so obkolile kočijo in jo jokaje spremljale po celem trgu. Otroci so tekali za vozom daleč do Dupljan, dočim so mu gospodje napravili častno spremstvo do Kranja.

Na novem domu je storil še mnogo dobrega, svetne sreče pa tudi tam ni našel. Obširna kmetija, ki je pri župnišču, mu je povzročila obilo skrbi in stnosti, vrhu tega se je pa še stara bolezen na nogi jela vedno bolj hujšati. Sprevidel je, da ga Bog kliče k sebi. Vdal se je v voljo božjo in gojil je le še eno željo, da bi spokorno umrl kakor sv. Frančišek Serafinski — na tleh. To željo mu je Bog izpolnil. V zadnji boleznosti vstane nekoč iz postelje, pa onemore in pade na tla, koder začne timirati. Ni bilo časa ga dvigniti nazaj na posteljo, komaj so mu še podelili sv. poslednjo olje, pa se je preselila njegova blaga duša v večnost dne 26. avgusta 1891.

Razno.

Vojakom — novincem, ki odhajajo v službo priporočamo, da prejmejo pred odhodom k vojakom sv. zakramente. V zadnjih letih so iz naše župnije umrli štirje mladeniči pri vojaki. To je v mirnem času zelo — zelo veliko! Pri vojaki vsled pomanjkanja katoliških duhovnikov niti v smrtno nevarni boleznosti ni prilike za sv. zakramente. Služba v gotovih krajih vsled malarije, tifusa in četašev ni dosti manj nevarna kot v vojni. Vsak naj se navadi obuditi popolno kesanje vsak večer. To doseže odpuščanje grehov takoj, ko se obudi, da ima človek le namen spovedati se grehov pri prvi priliki.

Cerkvenj glasnik — vojakom in vsem, ki so v tujini! Nekaj prijetnega in tolažilnega je za človeka v tujini vsak glas od doma. Sorodniki in prijatelji bi gotovo radi brali naš Glasnik, v njem bi našli mnogo novic, pouka in — veselja. Sorodniki pošiljajte torej Cerkveni glasnik vojakom in vsem tržičanom v tujini, ta jim bo najlepše pismo od doma. Glasnik zganete in napravite ovoj kamor napišete naslov, spodaj napišite: »tiskovina« in pošiljko frankirajte z znamko 20 par.

Padli in umrli vojaki v svetovni vojni. V zadnji številki Cerkvenega glasnika so bili priobčeni padli vojaki iz naše župnije, kolikor jih je bilo znanih župnemu uradu, sorodniki so sedaj priglasili še sledeče: Štucin Jožef, Šarabon Janez, Debevec Janez, Kunst Karl, Končina Filip, Papov Karl, Perko Ivan, Tišler Alojzij, Tišler Gašper, Zupan Anton, Hafner Lovro, Meglič Anton, Meglič Andrej. Dosedaj je znanih 78 padlih in umrlih v svetovni vojni iz naše žup-

⁴ Sv. Antona blagoslov se glasi: »Ecce cruce[m] + Domini! Fugite partes adversae, Vicit Leo de tribu Juda, Radix David. Alleluja, Alleluja! — Glejte križ Gospodar! Bežite sovražne moči. Lev iz rodu Judovega zmaguje, Korenina Davidova. Alleluja, Alleluja!

nije. Če koga še ni v seznamu, naj ga sorodniki takoj naznanijo v župni pisarni.

Spomenik padlim in mrtvim v svetovni vojni. Odbor za napravo tega spomenika je sestavljen. V njem je cerkveno predstojništvo, to je župnik z obema ključarjema, župani oziroma zastopniki vseh občin v župniji, oba voditelja šol v Tržiču, zastopniki invalidske organizacije in arhitekt Dörr. Pri prvi seji tega odbora 12. nov. je bil izvoljen za predsednika g. svetnik K. Pirc. G. arhitekt Dörr je prevzel napravo načrtov. Za kritje stroškov se naprosijo vse občine v župniji, da kaj prispevajo —, v župni cerkvi se priredi v ta namen darovanje, invalidska organizacija bo pa prevzela pobiranje prispevkov po hišah.

Prastara priča — —!

Pisatelj Tertullian pripoveduje v popisu mučeništva sv. Perpetue — Passio Perpetuae — iz tretjega stoletja sledečo lepo zgodbo: Ko je Perpetua nekoč molila v ječi s svojimi tovariši mučeniki, ji je naenkrat prišel na misel nje brat Dinokrat, ki je v starosti sedmih let umrl na raku. Spoznala je, da bo uslišana, če moli za njega. V tisti noči na to je videla v spanju svojega brata priti iz nekega temnega kraja, kjer je bilo še mnogo drugih ljudi. Ves vroč in žejen je prišel nje brat, blede, s spačenim obrazom in z rano na obrazu, ki jo je imel ob smrti. Dinokrat je prišel do ribnika, ki je bil pred tistim krajem in bil poln vode. Stegovel se je čez rob ribnika, da bi pil, a ni mogel, ker je bil rob višji kot on. Perpetua je to zelo bolelo. Ko se zbudi, spozna, da njen brat trpi in da mu z molitvijo lahko pomaga. Noč in dan je sedaj molila za njega in njena molitev je bila uslišana. Imela je zopet prikazen, zopet je videla oni kraj. Toda sedaj ni bilo tam teme, vse je bilo svetlo. Dinokrat je nastopil ves čist, lepo oblečen in vesel. Rane na obrazu ni imel več. Rob ribnika se je ponizal in deček se je z lahkoto sklonil in dolgo pil in nato odšel ves vesel. Tu se je zbudila Perpetua in spoznala, da je njen brat rešen trpljenja. Tako stari popis trpljenja sv. Perpetue. Ni treba, da bi ravno morali verjeti, da je imela sv. Perpetua božjo prikazen, toda ta spis iz tretjega stoletja po Kristusu nam jasno priča, da so prvi kristjani verovali v vice in molili za ranjke.

Tržiški vzorniki.

Romfiv Peter. (Peter Mihelač, mizar † 19. I. 1897). Zgleden tretjerednik v času, ko so veljale za ta red še stare, zelo stroge konstitucije. Cerkveni predstojniki so ga visoko čislali kot pravičnega moža. Sv. zakramente je pogosto prejemal že takrat, ko to pri nas še ni bila navada. Bil je tih in delaven ter jako usmiljen do revežev. Kot soustanovitelj tukajšnje Vincencijeve konference je točno hodil h konferenčnim sejanjem goreče obiskoval reveže in s prikupljivo prijaznostjo pobiral mesečne prispevke pri dobrotnikih. Vsakdanje sv. maše ni opustil tudi ko je bil že v letih. Bolnemu, od starosti onemoglemu so svojci čestokrat branili zgodnjo vstajenje in hojo v cerkev pri slabih potih v temi. Pa jih je zavrnil, da dokler ima moč, da še hodi in dela čez dan po hiši, se spodobi, da gre tudi v cerkev. Še zadnji dan življenja je bil pri sv. maši. Domov prišedši je hotel zajutrkovati, a postalo mu je slabo, začel je umirati in po malo trenutkih je izdihnil svojo blago dušo.

(Dalje prihodnjič.)

CERKVENI GLASNIK naj ima vsaka družina v župniji! Prodaja se v prodajalni gospe Fride Ahačič in gospe Markič in pri gospodu portirju v predilnici.

Ako želi kdo kakega pojasnila v Cerkvenem glasniku, lahko to pismeno sporoči.